

LIEVEN DE BOECK

I AM I

27 oktober - 25 november 2017

BIOGRAFIE

Lieven De Boeck, geboren in België in 1971, is architect van opleiding.

Zijn meest recente museumtentoonstellingen vonden plaats in het Museum Dhondt-Dhaenens, Deurle en in het Frac PACA, Marseille (Frankrijk).

Zijn werk was recent ook te zien in La Maison Grégoire te Brussel, in de Bogardenkapel te Brugge en in de Extra City Kunsthal te Antwerpen. Internationaal gooide hij hoge ogen met een solotentoonstelling in het Kunstraum München (Duitsland) en toonde hij bij LMAK projects New York (VS) en ook, in 2015, in de Fonderie Darling in Montreal (Canada). Zijn werken werden opgenomen in de collecties Frac PACA (Frankrijk), het Musée de design et d'arts appliqués contemporains (Mudac) van Lausanne, de Pinakothek der Moderne te München (Duitsland) en de MoMA library te New York (VS).

In 2017 werd de eerste monografie van de kunstenaar uitgegeven door Onomatopée.

Voor zijn derde solotentoonstelling *I AM I*, verdiept **Lieven De Boeck** bevragingen die hij recent initieerde in zijn museumtentoonstellingen in Frankrijk (Frac PACA, Marseille) en België (Museum Dhondt-Dhaenens, Deurle).

De notie van identiteit doorloopt de hele praktijk van de kunstenaar: Nationale identiteit, individuele identiteit, seksuele identiteit. Deze vraagstellingen zijn zowel maatschappelijk ingebed als persoonlijk en wezenlijk verbonden. Een bijzonder aspect in het werk van Lieven De Boeck is dat hij voortdurend betekenissen weeft tussen werken die handelen over het universele en het persoonlijke. Een voorbeeld is *Sunbeam*, een kleurrijk opgehangen doek dat de bezoeker verwelkomt, dat enerzijds een universele vlag kan belichamen (bestaande uit kleuren die door een prisma tevoorschijn komen), maar anderzijds ook een textiel is dat in de mode wordt gebruikt door modeontwerpers omwille van haar complexe visuele kwaliteiten. De wereld met de blik bevatten en het lichaam bedekken. Zoeken wat ons verbindt als mens en wat ons uniek maakt.

Lieven De Boeck onderzoekt verschillende technieken in zijn werk en doet hier beroep op diverse ambachtelijke tradities zoals breien, tapijtweven of glasblazen. Het werk *I Am I* (linkerzaal) is een lange gebreide sjaal, bestaand uit persoonlijke symbolische motieven van twee vriendinnen van de kunstenaar (Rachael en Lucie) en het tapijt *I am Shame* verlegt deze insteek vertaald naar de verticaliteit van het decoratieve fresco. Het is een mooi idee dat iemands portret door een ander als een landschap kan gelezen worden. De motieven geven het portret van een persoon weer: nationaliteit, gender, fysieke kenmerken (lengte, gewicht, schoenmaat), seksuele geaardheid, totemdier, ... Deze twee werken worden geactiveerd tijdens de vernissage en onthullen zo hun reikwijdte. Zich kleden en zich ontkleden. Zich tonen en zich blootgeven. Deze werken leiden onder andere naar de gendertheorie, sterk aanwezig in artistieke milieus en maatschappelijke debatten, en naar de sociale uitdagingen en wettelijke moeilijkheden waarmee transgenders worden geconfronteerd.

Men kan stellen dat het werk van De Boeck een voortdurende voortzetting is, ongeacht de discontinuïteit van technieken en verhalen. Er is een coherente

structuur bestaand uit onderdelen en verhalen die impliciet geschreven zijn. Een persoonlijk verhaal bestaat uit onderbrekingen maar wordt zinvol wanneer men leest en de discontinuïteit ervan ontcijfert. Overtuigende voorbeelden zijn de serie neons die de handtekening van de kunstenaar hernemen (*LDB, Richard Of York Gave Battle In Vain*) en die staat voor een administratieve identiteit, maar ook werken die de fysieke identiteit vastleggen met de vingerafdruk, iris of het DNA. Om aan elke letterlijke lezing te ontsnappen, codeert Lieven De Boeck en vertaalt hij internationale codes: de DNA structuur (het omzetten van cijfers in letters), het meetsysteem (door zijn eigen Mikado Ldb maatstaf te creëren) of nog door gedichten van Holly Anderson te vertalen in een alfabet dat hij zelf creëerde (*Blue white red black story*). Zich tonen en zich verbergen. Zichzelf zijn. In deze wereld bestaan. Is dit ook niet wat elke natie tracht te doen? Haar territorium, taal, vlag.

In de achterste ruimte, compileerde De Boeck alle Pantone kleuren die gebruikt worden voor nationale vlaggen in de wereld. Aan de muur, tegenover de Belgische vlag die met humor teruggebracht werd tot een schakering van wit, is een driekleurige vlag opgehangen, waarvan de kleuren door de kunstenaar gekozen werden, tussen verzonnen natie en rigoureuze minimale kunst. Op de grond vermengen en verenigen naties zich in een golf. Hier geen overdreven nationaal sentiment, geen bevestiging van superioriteit. Enkel een inventarisatie van kleuren die grenzen aan de anonimiteit. Net als in de dubbele brief: enerzijds anonieme brief, anderzijds brief die volledig met tipp-ex bewerkt werd en het onbekende individu tot een totale verdwijning gebracht heeft. Door de conventionele categorieën van zich af te schudden, verenigt Lieven De Boeck op paradoxale wijze. Hij verenigt doorheen de kleur wit, hij verenigt door afwezigheid van het onderwerp.